

גיליון מס' 210

פרשת בשלח

מאמר השבוע
הנהגות מרן
שאלות ותשובות
מעבר לסגולה
לאשת החיל
פנינים מהפרשה
סיפור לשבת
"למהדרין"

שבת שירה

זמני כניסה ויציאת השבת
הזמנים לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה:	17:03	17:00	17:00	17:03
יציאה:	17:55	17:52	17:52	17:55
ר"ת:	18:31	18:27	18:28	18:31

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 16:43

מאמר השבוע
מאת ראש המוסדות
הרה"ג יגאל כהן שליט"א

" זה לא ממני רק מה' "

כְּשֶׁהִגַּעְתִּי בְּמַהֲלַךְ לִמּוּדַי לַנּוֹשֵׂא "הַכֹּל לְטוֹבָה", שָׁאַלְתִּי אֶת עַצְמִי: מָה הַטּוֹב בָּזֶה שֶׁהָיִיתִי חוֹלֶה בְּמֶשֶׁךְ שָׁנָה וְחֵצִי? אֵיךְ אֶפְשָׁר לוֹמַר שֶׁזֶּה טוֹב? אוּלַי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל אֶת זֶה שֶׁהָיָה זֶה כַּפָּרַת עֲוֹנוֹת שֶׁאַף זֶה טוֹב, אֲבָל לוֹמַר שֶׁזֶּה טוֹב מֻשְׁלָם גַּם בָּעוֹלָם הַזֶּה הָיָה קָשֶׁה בְּעֵינַי לְקַבֵּל בִּתְחִלָּה.

עַד שֶׁזָּכַנִי הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ וְהֵבַנְתִּי שֶׁהַשָּׁנָה וְחֵצִי הַקָּשִׁים שֶׁעָבַרְתִּי הָיוּ בְּעָצֶם הַמַּתָּנָה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר שֶׁקִּבַּלְתִּי בְּחַיַּי, מֻשְׁבָּר זֶה גָּרַם לִי לְשַׁנּוֹת אֶת דַּרְכֵּי בַּעֲבוֹדַת הַבּוֹרֵא לַחֲלוּטִין, עָבַרְתִּי מִיְּהוּדִי שֶׁעוֹבֵד אֶת בּוֹרְאוֹ מִתּוֹךְ פַּחַד נוֹרָאֵי לִיְהוּדִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל לַעֲבֹד אֶת בּוֹרְאוֹ מִתּוֹךְ אַהֲבָה אֲמִתִּית.

הִתְחַלְתִּי לְמְסֹר שִׁעוּרִים גַּם לַאֲחֵרִים, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְבוֹרְאִי וְלֹא רַק לְצֹרֶךְ עַצְמִי. זָכִיתִי לְהַגִּיעַ לַהֲבָנָה שֶׁאֵין סִבָּה לְפַחֵד מִדָּבָר וְלֹא לְדָאֹג מִשּׁוּם דָּבָר. וּמַה גָּדוֹל יוֹתֵר מֵהַזְכוּת לִלְמֹד עַל מַעֲלַת הַבּוֹטֵחַ בַּה'. אֵין מִלִּים בְּפִי לְתָאֵר לָכֶם אֶת הָאשֶׁר שֶׁמְּמַלֵּא אוֹתִי בְּעָצֶם הַיְדִיעָה שֶׁהַבּוֹרֵא הַכֹּל יָכוֹל נִמְצָא אִתִּי בְּכָל רֶגַע, וְאֵינִי צָרִיךְ לְהַחְנִיף לִבְנֵי אָדָם, וּפַרְנָסָתִי מֻבְטַחַת מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ.

בְּקִצּוּר אֲנִי בְּיָדַיִם טוֹבוֹת.

סֵפֶר זֶה שֶׁאַתֶּם קוֹרְאִים בּוֹ כָּעֵת, בָּא לָעוֹלָם בִּזְכוּת הַמַּשְׁבֵּר שֶׁעָבַרְתִּי, הַמַּשְׁבֵּר שֶׁגָּרַם לִי לִלְמֹד נוֹשְׂאִים אֵלּוּ לָעֹמֶק, וְהִכְנִיס בִּי דַּחַף עַז לְהָפִיץ אֶת הַדְּבָרִים בָּרַבִּים, לְמַעַן יֵדְעוּ כֻּלָּם כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים.

אֵין דָּבָר שֶׁגּוֹרֵם לִי אֹשֶׁר, יוֹתֵר מִלִּרְאוֹת יְהוּדִי שֶׁעָבַד אֶת ה' מִתּוֹךְ פַּחַד וְעִצְבוּת שֶׁנֶּהְפַּךְ לְעוֹבֵד ה' בְּשִׂמְחָה!

פָּשׁוּט מִשּׁוּם שֶׁאֲנִי מֵבִין כַּמָּה חָשׁוּב בְּעֵינֵי הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ שֶׁיִּחְיוּ אֵלּוּ. תְּאָרוּ לְעַצְמְכֶם שֶׁאַתֶּם נוֹתְנִים לַבֵּן שֶׁלָּכֶם אֶת כָּל בַּקָּשׁוֹתָיו, וּמְבַקֵּשִׁים לְרָצוֹת אוֹתוֹ בְּכָל דֶּרֶךְ, וְאִלּוּ הַבֵּן מַרְאֶה כָּל הַזְּמַן פָּנִים זוֹעֲפוֹת, עֲצוּבוֹת וּלְחוּצוֹת.

"מַה יֵּשׁ לָךְ, בְּנִי?" - וַדַּאי תִּשְׁאֲלוּ אוֹתוֹ. "הַאִם אֲנִי לֹא אַבָּא אוֹ אִמָּא מַסְפִּיק טוֹבִים בִּשְׁבִיל שֶׁתִּהְיֶה שָׂמֵחַ בְּחֶלְקְךָ? לָמָּה אַתָּה עָצוּב הֲרֵי אֲנַחְנוּ לֹא מַחְסִירִים מִמְּךָ דָּבָר?" – כְּאוֹתוֹ יֶלֶד, כָּךְ בְּדִיּוּק עוֹשֶׂה הַיְּהוּדִי שֶׁאֵינוֹ שָׂמֵחַ בַּעֲבוֹדַת הַבּוֹרֵא.

זֶה לֹא מִמֶּךָּ!

כְּשֶׁהִתְחַלְתִּי לִלְמֹד עַל גְּנוּת מִדַּת הַגַּאֲוָה וְשֶׁבַח מִדַּת הָעֲנָוָה, הֵבַנְתִּי בְּצוּרָה חַדָּה יוֹתֵר שֶׁהַמַּשְׁבֵּר הַקָּשֶׁה שֶׁעָבַרְתִּי הָיָה טוֹבָה גְּמוּרָה מֵאֵת ה' יִתְבָּרַךְ. תְּנַסּוּ לְשַׁכְנֵעַ אָדָם שֶׁהָיָה בָּרִיא וְחָזָק כָּל חַיָּיו, מַצְלִיחַ בְּלִמּוּדוֹ וּמְחַדֵּשׁ חִדּוּשִׁים בַּתּוֹרָה, וְעוֹד שֶׁמּוֹסֵר שִׁעוּרִים לַאֲחֵרִים וּלְאַחַר הַשִּׁעוּר מְקַבֵּל מַחְמָאוֹת, "כְּבוֹד הָרַב, הַשִּׁעוּר הָיָה מַמָּשׁ יָפֶה וּמְחַזֵּק", וּבְנוֹסָף פַּרְנָסָתוֹ מְצוּיָה לוֹ בְּרֶוַח –

"תִּשְׁמַע, חֲבִיבִי! אַתָּה כְּלוּם! הַבְּרִיאוּת זֶה לֹא מִמְּךָ זֶה מַתְּנַת חִנָּם מֵאֵת הַבּוֹרֵא, בְּכָל רֶגַע ה' יִתְבָּרַךְ יָכוֹל לְקַחֵת אוֹתָהּ מִמְּךָ, בְּכָל רֶגַע הַכֶּסֶף שֶׁהִרְוַחְתָּ לֹא בִּזְכוּת חָכְמָתְךָ, אֶלָּא כָּךְ הֶחְלִיט הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ, וְאַל תִּתְגָּאֶה בְּכִסְפְּךָ, כִּי בְּיַד הַבּוֹרֵא לְקַחֵת מִמְּךָ אוֹתוֹ בְּרֶגַע, הַחָכְמָה שֶׁלְּךָ הִיא מַתָּנָה, גַּם אִם הִצְלַחְתָּ לְהַעֲבִיר שִׁעוּר יָפֶה אַל תִּתְגָּאֶה בְּלִבְּךָ, כִּי מַתָּנוֹת אֶפְשָׁר לְקַבֵּל, וּבַשִּׁעוּר הַבָּא חֲלִילָה לֹא תַּצְלִיחַ".

אַתֶּם וַדַּאי מְבִינִים שֶׁהָיָה קָשֶׁה לוֹ מְאֹד לְקַבֵּל אֶת הַדְּבָרִים, הֲרֵי הוּא לֹא מַכִּיר חֹלִי בְּמֶשֶׁךְ חַיָּיו, הוּא לֹא מַכִּיר מַצָּב שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל לִלְמֹד, וְחָכְמָתוֹ עוֹמֶדֶת לוֹ עוֹד מִימֵי בַּחֲרוּתוֹ, וְכֶסֶף אַף פַּעַם לֹא הָיָה חָסֵר לוֹ, "אֲנִי כְּלוּם" יֹאמַר לְעַצְמוֹ, "טוֹב, אִם כָּךְ כָּתוּב אֲנִי מְקַבֵּל". אֲבָל הַדְּבָרִים לֹא יִכָּנְסוּ בֶּאֱמֶת לְלִבּוֹ.

וַאֲנִי הַיּוֹם יוֹדֵעַ בְּוַדָּאוּת גְּמוּרָה, אֲנִי כְּלוּם, אֲנִי בֶּבָּה שֶׁבּוֹרֵא עוֹלָם מְנַפֵּחַ בְּכָל רֶגַע, וְנוֹתֵן לָהּ כֹּחַ, שֶׁכָּל וּפַרְנָסָה. וִידִיעָה זוֹ הִגִּיעָה אֵלַי בִּזְכוּת הַקְּשָׁיִים שֶׁעָבַרְתִּי בְּמֶשֶׁךְ חַיַּי.

מתוך ספרו של הרב יגאל כהן "יגל לבי".

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\רפואה \הצלחה בטל:03-8000770
פרטי ח-ן לתרומות: בנק מרכנתיל 17 , סניף 732 חשבון 73443 ע"ש יביע אומר

בית אומר

בראשות הגאון רבי יצחל כהן שליט"א

אין לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

נא לשמור על קדושת הגליון

שאלות ותשובות

מאת מורנו הרה"ג יצחל כהן שליט"א

שאלה: בט"ו בשבט הרבה מכינים ריבת אתרוגים מהאתרוג של סוכות ושואלים מה מברכים על זה והאם מברכים שהחיינו היות וכל השנה לא אכלתי אתרוג?

תשובה: ברכת הריבה בורא פרי העץ שזה דרך אכילתו של אתרוג (מרו או"ח סי' רד) ואין בזה ברכת שהחיינו דבירך שהחיינו כבר שנטל לולב (כידוע במקור היו מברכים בשעת הראיה ולכן כאן כבר ראה ובירך כמבואר בחזו"ע ברכות עמ' קכח).

שאלה: האם אפשר בט"ו בשבט לברך "שהחיינו" על פרי הנקרא קרמבולה למי שאוכל בפעם הראשונה השנה?

תשובה: אפשר לברך "שהחיינו" על קרמבולה כך כתב בספר החדש והנפלא הליכות ברכות (סי' רכה סעי' י).

שאלה: האם יש ברכת "שהחיינו" על פירות יבשים שלא אכלתי מהם כל השנה?

תשובה: ברכת "שהחיינו" זה רק אם גם הפירות עצמם חדשים ולא רק אם האדם לא אכל אותם שנה, דמי שלא יאכל שנה עגבניה לא יברך "שהחיינו" היות וזה לא פרי חדש, ולכן אין לברך "שהחיינו" על הפירות יבשים שאינם חדשים (מרן סי' רכה סעי' א).

מעבר לסגולה

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

המלחמה הנסית פרנסה משמים

סיפור מדהים שהתרחש לפני מספר שנים הממחיש לנו כיצד בורא עולם יכול לשלוח ישועה לאדם בכל דרך. בשנות החמישים כשהחל גל העליה ממרוקו, פנה יהודי פשוט לרבי מאיר אבוחצירא זצ"ל הנקרא בפי כל ה'בבא מאיר' ושאל אותו האם לעלות לארץ ישראל, ה'בבא מאיר' השיב שלו שהדבר ראוי ביותר, אך היהודי הביע את חששו שמא לא ימצא פרנסה בארץ משום שאינו יודע קרוא וכתוב, ה'בבא מאיר' השיב לו שאין לו לחשוש מכך, משום שבורא עולם שולח פרנסה לכל אדם בין למי שיודע קרוא וכתוב, ובין למי שלא יודע. ובמעמד זה הבטיח לו ה'בבא מאיר' שתהיה לו 'עבודה לכל החיים'. ואכן אותו יהודי עלה לארץ והתגורר באזור העיר חיפה, לימים התקבל בנו של אותו יהודי לעבודה ברפא"ל ושימש כעוזר לאחד מהנדסי הטילים של המפעל, באחד הימים רואה הבן את המהנדס שהוא סר וזועף, לשאלתו מה קרה? השיב המהנדס שנוצר מצב 'בלתי נסבל' כאשר מצד אחד אסור לזרוק ניירת משרדית לאשפה משום נוהלי 'ביטחון שדה' שמא יפלו המסמכים לידיים זרות, ומצד שני כבר אין מקום במדפים לאכסן כל כך הרבה ניירת, ואין למנהל זמן במקום לעבוד להתחיל לשבת ולגרוס דפים במגרסה, דבר זה טורד את שלוותו, העוזר חשב לרגע ואמר, אני חושב שיש לי פתרון עבורך, אבא שלי יהודי תמים שלא יודע קרוא וכתוב, אפשר לתת לו לבוא לכאן לגרוס ניירת במגרסה ללא חשש 'בטחון שדה' משום שאינו יכול להבין את תוכן הניירת. הרעיון מצא חן בעיני המהנדס ולאחר שבירר שאכן אותו יהודי לא יודע קרוא וכתוב קבלו אותו כעובד מן המניין ברפא"ל, כך עבד האיש במשך למעלה משלושים שנה עד שהגיע לגיל פרישה, כאשר כל אותן השנים סיפר האיש לכולם כיצד החיסרון שלו הפך ליתרון, דבר כזה רק בורא עולם יכול לעשות. אך לאחר שפרש לפנסיה חש שאין לו תעסוקה במהלך היום, לכן נסע לבנו של ה'בבא מאיר' רבי דוד חי אבוחצירא שליט"א ואמר לו ה'בבא מאיר' הבטיח לי עבודה לכל החיים וכעת אני בבית ללא עשיה, וגם אף אחד לא יעסיק אדם פשוט כמוני, אמר לו רבי דוד, אם אבי הבטיח לך 'עבודה לכל החיים' כך יהיה. ואכן לאחר מספר חודשים פנו לאותו יהודי שנית מרפא"ל אם יואיל לשוב ולקחת את התפקיד בשנית משום שלא מצאו מישהו שיכול למלאות את מקומו. כך חיים כאשר יש אמונה בבורא עולם, וכפי שאמר הנביא (שמואל א יד, ו) "כי אין לה' מעצור להושיע, ברב או במעט".

בזכות מי הנס?

כשיצאו בני ישראל ממצרים בא עמלק ונלחם בישראל. בסיומה של המלחמה בונה משה רבינו מזבח להודות לבורא עולם על הנסים שעשה לעם ישראל, ומציינת התורה ששמו של המזבח נקרא "ה' נסי" (שמות יז, טו).

מבאר המדרש (ילקוט שמעוני שם) ששמו של המזבח נועד להמחיש שהנס לא נעשה בזכתונו אלא בזכות ה'. אך בהמשך דברי המדרש משמע שהנס נעשה בזכות בני ישראל, לכן קרא משה רבינו את שמו של המזבח "ה' נסי" כביכול נס שלי, שואל ה'זרע שמשון': לכאורה סותר המדרש את ראשית דבריו.

ומבאר ה'זרע שמשון', כי באמת הקב"ה אוהב את בני ישראל וחפץ להושיעם, וכאשר איננו ראויים לנס והנס מגיע מאתו יתברך אומר לנו הקב"ה: אמנם אני עשיתי את הנס אך אני משתף גם את שמכם שכביכול הנס הוא שלכם. ולכן נקרא המזבח בשם ה' משום שבזכותו הנס, ובנוסף לכך גם נוספת המלה 'נסי' דהיינו שהקב"ה נתן לנו גם חלק בנס. אמנם, אם אנו זכאים, הרי שהנס הוא באמת "נסי" נס שנעשה בזכותנו, אך גם בזה משתף הקב"ה את שמו להראות לנו עד כמה אנו חביבים לפניו שהנס הזה עומד לפניו.

ומוסיף ה'זרע שמשון', שדבר זה רמוז בפסוק בין המילה "ה"" למלה "נסי", והוא כי הטעם בטעמי המקרא הוא 'פסק', דהיינו שהקב"ה עשה את הנס אך קרא לו גם על שם ישראל למרות שלא היו ראויים. וזה מלמדנו יסוד עצום, שהקב"ה יכול להושיע כל אחד גם אם אנו לא זכאים, והוא על־ידי שנפנה אליו בתפילה ותחנונים אזי ישמע את תפילתנו וישפיע עלינו שפע של ברכה בכפל כפליים.

מעוניינים בהרצאה של
הרב אליהו עמר
לכנס/חוג בית/אזכרה
מהיום ניתן לפנות לתא קולי 0527668876
להשאיר שם וטלפון
או לאימייל 7668876@gmail.com

הנהגות מרן

רבנו הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

משה קיבל תורה מסיני

יש להבין מדוע כתב התנא "משה קיבל תורה מסיני", ולא משה קיבל תורה מהקב"ה, וכי הר סיני מסר לו את התורה?

אלא כתב מרן רבנו זצוק"ל בספרו ענף עץ אבות (עמ' ב- ג), שכוונת המשנה ללמדנו, מפני מה זכה דווקא משה רבנו לקבל את התורה מהקב"ה? והתשובה - "מסיני", מחמת שעשה עצמו כהר סיני, שהיה עניו ושפל, וכמו שהתורה העידה עליו "והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה".

וכן ישנה קבלה בידינו שבדורו של מרן רבינו יוסף קארו זצ"ל היו שלושה רבנים גדולים הראויים לגשת למלאכת חיבור הבית יוסף ושולחן ערוך, הגאון רבי יוסף טייטצאק, הגאון רבי יוסף בן לב, ומרן רבנו יוסף קארו. ומבין השלושה הכי נכבד הסכימו מן השמים ותינתן דת על-ידי מרן הקדוש רבינו יוסף קארו, וזאת מפני ענוותנותו היתירה (עין יצחק חלק ג עמוד א).

וכך גם בדורנו, למפורסמות אין צריך ראיה, מרן רבנו זצוק"ל שהיה עניו שאין כמותו, ועל כן זכה להיות בבחינת משה רבנו של הדור במסירת התורה לרבבות ולמיליונים של תלמידים.

וסיפר עוזרו המסור, ר' צבי חקק, שכאשר היה מגיע מרן לכל מיני מקומות ואז היו הקהל שרים לפניו "ימים על ימי מלך תוסיף", היה ממלמל בלחש פסוקים כמו "אל תבואני רגל גאווה" וכיוצא בזה פסוקים העוסקים בענין הענוה, וכל זה כדי שלא תעלה חלילה מחשבת גאוה בליבו הטהור. וכשבאו אלו המלגלגים על דבריו להתנצל בפניו לאחר שחזרו בתשובה, היה מעביר על מידותיו ומוחל להם בלב שלם ואף עודדם וחיזקם.

גם כאשר מסר את שיעוריו המאלפים הנודעים בכל קצוי תבל, היה מציין רק את דף הגמרא ולא העמוד, כדי להניח לציבור מקום לחשוב שאינו זוכר במדויק את המקור... כזה ראה וקדש.

(הרב יוסף דהן הי"ו)

בית אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

לאשת החיל

ברכה בעיסה

"לחם לאכול ובגד ללבוש" (בראשית כ"ח) – הרב הגאון יגאל כהן שליט"א אומר על הפסוק – שיעקב אבינו מלמד אותנו כיצד להתפלל וכיצד להסתכל על החיים.

מדוע יעקב אבינו לא ביקש בגד ואוכל? למה היה צריך להוסיף בגד ללבוש ולחם לאכול? שהרי זה ברור שלחם אוכלים ובגד לובשים, אז מדוע הוסיפו זאת? הרי ידוע שבתורה הקדושה אין שום מילה מיותרת.

הרב הגאון שיחיה חיים ארוכים וטובים, אומר לנו ללמוד מכך – שצריך להתפלל שהבגד שהקב"ה נותן לנו יהיה "ללבוש", שהבגדים שיש לנו יהיה בהם חן, יהיה בהם ברכה, שבאמת נלבש אותם ונהנה מהם.

כולנו מכירות את החולצה ב-20 שקל ש"חרשנו" עליה ונהנינו מכל רגע, ואת החולצה ב-200 שקל שעד היום לא מובן מה חשבנו לעצמנו שקנינו אותה. זה לא באמת משנה מה הסכום או מה הכמות של הבגדים – צריך ברכה בקניות.

לא העיקר כסף, לא העיקר בגדים, לא העיקר עסקים, לא העיקר שיהיה לך מקצוע – העיקר זה הברכה בכל דבר. ישנו אדם שיש לו המון בגדים בארון אבל לא עלינו, הוא צריך ללבוש כל הזמן חלוק של בית חולים.. לכן יעקב אבינו מבקש ומלמד אותנו לבקש ולשים את הדגש על החשוב בחיים. לא רק שיהיה כמות של בגדים, אלא שבאמת נזכה ללבוש אותם. מתוך בריאות ושמחה.

כך גם לגבי אוכל, צריך לבקש אוכל לאכול – שנוכל לאכול את האוכל, שנהיה בריאים, דשנים, רגועים, בעלי תיאבון בריא ולא העיקר כמות האוכל – אלא היכולת לאכול. שנהנה מהאוכל, שתהיה ברכה בפרנסה, בעמל.

נשים דגש על חשיבות הברכה בעיסה, לא העיקר שיש עיסה.

אם יהיה לנו אוכל ולא יהיה לנו חלילה תאבון, או לא יהיה לנו רצון לטעום ממנו.. מה זה שווה?

ישנם אנשים שיש להם את מלוא ההון שבעולם, את כל הבגדים היוקרתיים ביותר, את האוכל המשובח ביותר ואין להם טעם בדברים, אין להם טעם באוכל ולא רצון בבגדים. אנשים שנמצאים במצב נפשי ירוד בדרך כלל יכולים להזדהות עם חוסר תאבון או חוסר רצון לקום מהמיטה. במצבים כאלו כדאי לעשות בכוח, בהתחלה עושים בכוח, בלי רצון, ולאט לאט הרצון חוזר. לאכול בלי תאבון, לא לוותר על האוכל.. לא לוותר על להתלבש ולצאת מהבית. לאט לאט הרצון יחזור והשמחה תשוב. והכי חשוב לא לשכוח להתפלל ולבקש מבורא עולם שייתן לנו תמיד בריאות הנפש והגוף, רצון ותאבון – זה לא מובן מאליו. מי שלעולם לא הרגיש חוסר כגון זה, שיגיד תודה לבורא עולם כל רגע ויבקש שיתמיד בריאותו. כי זה לא מובן מאליו! ולעולם לא יתגאה על השני בליבו.

אוכל וביגוד אלו רק דוגמאות מכל מה שיש לנו, על כל הדברים בחיינו צריך לשים לב שאנחנו מתפללים ומבקשים את הדבר הנכון, את הברכה בכל דבר ולא את הדבר המוחשי. כי כל אחד יכול להזדהות עם ההרגשה שיש כסף בבנק שהולך בלי שנשים לב, ופעמים אחרות, יש מעט כסף שמרגישים את הברכה בו והוא מספיק הרבה מעבר למה שחשבנו. כל אחד מאיתנו יכול להבין שאפילו אדם עם מקצוע מכובד יכול להיות מחוסר עבודה, ולעומתו אדם פשוט שלא למד הרבה בחייו מרוויח יפה מאוד.

הברכה זה מה שחשוב.. נבקש מבורא עולם, לא רק בגד - אלא בגד ללבוש, לא רק אוכל - אלא אוכל לאכול.

ובכל עמל שאנו עושים בעולם הזה שנראה ברכה ושמחה. כי עמל תמיד יהיה, קושי יש לכולם, אך אנחנו מבקשים שנראה את הברכה ואת החיבוק של בורא עולם בכל מעשה שאנו עושים.

שנזכה לראות כל דבר קטן שבורא עולם נותן לנו באור הנכון, כמתנה אמיתית. שנזכה להבין שכל מה שמגיע ממנו זה חסד גמור, מתנת חינם מהאוהב הכי גדול שלנו, ונגיד תודה כי זה לא מובן מאליו.

לרכישת הספר "תוכו רצוף אהבה" מאת מחברת הטור: 058-3266571

סיפור לשבת

החכמה תחייה בעליה

בספר הנחמד "זיכוי הרבים" של הרב אילן קדוש שליט"א סיפור נאה על מלך אפגניסטן שאיוותה נפשו לטייל בכפרים של מלכותו ולעמוד על אורח חייהם של האזרחים במדינתו התחפש לאדם פשוט ושם פעמיו לכפר אחד, באחד הבתים שמע קול זמרה הציץ בחלון וראה בבית יושבים זקן וזקנה, בשולחן

פנינים מהפרשה

"וַיָּבֹא עֲמָלֵק וַיִּלָּחֶם עִם יִשְׂרָאֵל בִּרְפִידִם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל יְהוֹשֻׁעַ בְּחַר לָנוּ אֲנָשִׁים וְצֵא הִלָּחֶם בַּעֲמָלֵק מָחָר אָנֹכִי נִצָּב עַל רֹאשׁ הַגִּבְעָה וּמַטֵּה הָאֱלֹהִים בְּיָדִי: וַיַּעַשׂ יְהוֹשֻׁעַ כַּאֲשֶׁר אָמַר לוֹ מֹשֶׁה לְהִלָּחֶם בַּעֲמָלֵק וּמֹשֶׁה אַהֲרֹן וְחוּר עָלוּ רֹאשׁ הַגִּבְעָה: וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וְגָבַר יִשְׂרָאֵל וְכַאֲשֶׁר יָנִיחַ יָדוֹ וְגָבַר עֲמָלֵק: (יז, ח - יא)

בסוף הפרשה התורה מתארת לנו את מלחמת עמלק הרשע עם עם ישראל, ומלחמה זו לא הסתימה בנצחון ישראל, אלא המשיכה הלאה בימי הפורים, שרצה המן להשמיד את כל היהודים. אמנם יש להתבונן מהו הדבר הגורם להביא את זרעו של עמלק להילחם בעם ישראל?

תשובה לכך כתב מרן הגאון הראשון לציון רבנו יצחק יוסף שליט"א בספרו ילקוט יוסף פורים (שיחה לפורים וארבע פרשיות), וזו לשונו:

מובא בפרשה, "וירב העם במשה, וילונו על משה," וחז"ל אומרים שהיה להם מים ורבו על המים, ויצמא העם למים, ומשה קרא למקום ההוא מסה ומריבה. על נסותם את ה' היש ה' בקרבנו אם אין, מכאן שהיה להם חסרון באמונה, ויבוא עמלק ויילחם עם ישראל ברפידים-שרפו ידיהם מן התורה, והרפיון באמונה גרם גם לריפיון בתורה, שרפו ידיהם מן התורה, וריפיון בתורה מביא את עמלק. ונשים לב, שמדובר כאן בדור המדבר, דור דעה, דור שעליהם נאמר מה שלא נאמר על שום דור, וזו עדות של התוה"ק, "ויאמינו בה' ובמשה עבדו". עם ישראל במדבר בודאי שהיתה בהם אמונה חזקה בבורא יתב'. וכמו שאמרו רז"ל, ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי, אך היה איזה פגם דק באמונתם, לא שחלילה לא האמינו כלל בבורא, אלא לפי המעלות של אותו הדור, אותו פגם קטן נחשב לחוסר באמונה מושלמת. ומזה בא הריפיון בתורה, ובשל כך בא עמלק, שעמלק נוצר מזה. והנה אם נדייק נשים לב, שחז"ל אומרים ש"רפו" ידיהם מן התורה, לא נאמר שלא למדו כלל, למדו תורה, אבל עשו זאת ברפיון, בלא התלהבות וחשק, ורואים מכאן איזה נזק יכול להביא לימוד תורה שלא במרץ ובלי חשק ורצון ללימוד, לימוד תורה בריפיון.

וזה מה שטען המן כשבא לשכנע את אחשורוש להסכים לגזרתו, וטען שישנו עם אחד וכו', והיינו ישנו מן המצוות, המן לא טען שעם ישראל לא מקיימים את המצוות. שהרי קיימו את המצוות, אלא רפו ידיהם מן התורה, שהיה אצליהם רפיון מהתורה. בלא דיצה וחדוה, בלא הרגשה של "ברוך אלהינו שבראנו לכבודו", בלא הרגשה של "אתה בחרתנו מכל העמים". ועסקו בתורה כמצות אנשים מלומדה. והן אמת שרש"י כותב שגזרת המן באה בשל דפלחו לע"ז, וכן על כך שנהנו מסעודתו של אותו רשע, מ"מ איך עם ישראל הגיע למדרגה זו, איך יהודי שומר מצוות ועוסק בתורה מגיע לפלוח לע"ז, ועוד ליהנות מסעודה של גוי, אלא השורש היה "ישנו מן המצוות" קיימו את המצוות כמצות אנשים מלומדה, ואז כשיש ריפיון אפשר להגיע גם לע"ז וליהנות מסעודת גוי.

שלפניהם פירות וערק והם שרים ושמחים, דפק בדלת וכשפתחו לו אמר רצונכם לקבל אורח? אמרו לו בכבוד רב, תרגיש כמו אורח: המלך שאל את בעל הבית במה הוא עוסק, אמר לו האיש אני עני ומתפרנס מתיקון נעליים ברחובות, מה שאני מרוויח במשך היום אני קונה את הכיבוד שאתה רואה על השולחן ואני שבע רצון ברוך ה', שלא חסר לנו ואל יחסר לנו לעולם ועד. שאל המלך את האיש ומה תעשה לעת זיקנה כשלא תוכל לעבוד?? אמר לו בעל הבית וכי עליי לדאוג?? ב"ה ישתבח שמו, היפלא מה' דבר? היד ה' תקצר? הכל ממנו יתברך. המלך קם ללכת ונפרד מהם לשלום. הלך לארמונו וציווה את משרתיו שיוציאו חוק, שאסור לתקן נעליים ברחובות. למחרת קם היהודי כדרכו בקודש לתקן נעליים ברחובות, ראה את המודעות על החוק החדש, הרים היהודי עיניו למרום ואמר ריבונו של עולם! אתה סגרת דלת וודאי שתפתח אחרת במקומה. ראה היהודי שואבי מים, הצטרף אליהם לשאוב, לעת ערב קנה כרגיל את המצרכים וישב לחגוג עם נאוות ביתו. המלך הלך לראות איך יסתדר היהודי הזה וכשראה אותו שמח כדרכו התפלא, סיפר לו היהודי את הסיפור, והמלך אחר ששהה איתם זמן מסויים הלך. נתן המלך פקודה לא לשאוב יותר מים, למחרת שיצא היהודי שוב קידמו את פניו מודעות האוסרות על שאיבת מים, ראה כמה חוטבי עצים הצטרף אליהם וכו', שוב בא המלך ושוב רואה את היהודי שהוא שמח וטב לב שר ומשבח להקב"ה, חזר לארמונו ונתן פקודה לחיל המשמר ללכת מחר ליער ואת כל חוטבי העצים לקחת להלביש להם מדים ולעשותם שומרי משמרת המלך. לקחו גם את היהודי הזה נתנו לו מדים וחרב על ירכו שיעשה פטרול ליד הארמון. באותו ערב חשב היהודי מה לעשות כשאין פרוטה בכיסו?? עלה רעיון במוחו למכור את החרב ובפרוטות שיקבל תמורתם יתגלגל עד שיקבל משכורת מאת

המשך בעמ' האחרון

המשך סיפור לשבת

המלך. במקום החרב עשה חרב עץ ושם אותה בנדנה. בא המלך בערב לביתו ואמר לו ומה עשית היום, סח לו היהודי אותו מעשה, אמר לו המלך ואם יוודע הדבר למלך?. אמר לו היהודי דיה לצרה בשעתה. ה' גדול. למחרת הוצא להורג בסייף אחד מהפושעים הגדולים במדינה. ביקש המלך שהתליין שיבצע את הגזירה יהיה מיודענו היהודי, כשהודיעו לו דבר המינוי בכה והתחנן היהודי על נפשו: איני מורגל בכך, מעולם לא שפכתי דם. אבל אחרי ששמע שגזירה הוא מהמלך ואת הנעשה אין להשיב, התפלל לה' ואמר רבונו של עולם הרי מעולם בטחתי בך אל תבישני הפעם הזו. כיון שהחליף את חרבו האמיתית בחרב מעץ התקרב אל הנדון למוות ואמר בקול רם לפני אלפי האנשים שהצטופפו שם: רבונו של עולם אם האדם הזה אשם במה שיוחס לו הרי שהחרב שלי תפלח את ראשו לשניים. ואם אינו אלא חף מפשע יהיה רצון שחרבי תהפך לעץ יבש שאינו הורג, ואז הוציא חרבו מנדנה והניף אותה על הנדון למוות והנה היא עץ יבש. שמח המלך על חכמתו של נתינו היהודי ועשאו משנה למלך ויד ימינו ועל כך נאמר: "החכמה תחייה בעליה".

(דניאל חביב כהן)

שאלה: כיצד יש לבדוק בצל ופלפל למעשה ומה דרך הבדיקה בפלפל הנועד למילוי?

תשובה: הוראות בדיקה עפ"י הנחיות בד"ץ העדה"ח - "הבצל הטרי" המקומי מצויים חרקים (בחודשי החורף בשכיחות גבוהה ובחודשי הקיץ בבצל היבש והחזק בשכיחות נמוכה יותר) בעיקר "תריפסים" (נראים כמו קו דק באורך של 1-2 מ"מ בצבע חום שחור או צהוב בהיר)

1. יש לחתוך את החלק העליון (החלק הרפוי ומעט יותר שבאורך צוואר הבצל שהוא בדרך כלל בין 1-3 ס"מ) בבצל שם מצויים רוב החרקים ויש שם אחוזי נגיעות גבוהים ביותר , וראוי לזורקו או לבודקו היטב היטב.
2. יש להסיר את השכבה החיצונית הרפויהמהבצל.
3. אם יש חלל בין גלדי הבצל המצוי בעיקר במרכז או בין 2 קבוצות גלדים (נראה כעין תאומים) יש לחצות ולהפריד בין כל אזור החלל, ולשטוף היטב עם שפשוף היד תחת זרם מים.
4. בצלים הסגורים היטב היטב לאחר הורדת חלק העליון אינם חייבים בבדיקה.

פלפלים (גמבה) – מצויים בהם חרקים קטנים באזור העוקץ מתחת לעלה הכותרת, ולעיתים הם גם חודרים לבפנים, כמו כן מצויים לעיתים זחלים בתוך הפלפל, ולכן חובה להוריד את עלה הכותרת עם מעט מבשר הפלפל, לחצות לשניים להוציא את הליבה והזרעים, להשרות בקערה עם מעט מי סבון או חומר לחוטי ירקות למשך 3 דקות, ולשטוף היטב תחת זרם מים.

בפלפל למילוי, שאין אפשרות לחצות, יש להוריד את עלה הכותרת עם מעט מבשר הפלפל להוציא את הליבה והזרעים ולשטוף היטב היטב תחת זרם מים.

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים